

ก ร ะ แ ล้ แ ห่ ง ก ร ร ม

(๑)

ผู้ใดเมื่อถูกกล่าวสอนอยู่ ไม่ทำตามคำสอนของ
ผู้ปรารถนาประโยชน์ ผู้นั้นเคราะห์ด้วยประโยชน์เกื้อกูล ผู้นั้น
ย่อมเศร้าโศก เหมือนมิดดพินทุกะจับเท้าแพะเศร้าโศกอยู่นั้น

กระแสแห่งกรรม (๑)

๔๕๑

เส้นทางอันยาวไกลในสังสารวัฏ เป็นเส้นทางที่จะต้อง
สั่งสมบุญบารมีอย่างแท้จริง ไม่ใช่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่เราจะ
มองข้าม คิดว่าจะทำเมื่อไรก็ได้ ไม่ทำก็ได้ เพราะกว่าที่เราจะได้
บรรลุเป้าหมายที่แท้จริงของชีวิต คือปราบอาสวกิเลสให้หมด
สิ้นไปได้นี้ ไม่ใช่เรื่องพอดีพอร้าย ที่จะทำเมื่อไรก็ได้ หากเรายัง
เป็นผู้ที่ประมาท ไม่เร่งสั่งสมบุญและทำความเพียรควบคู่กันไป
เส้นทางนั้นก็ยิ่งยาวไกลออกไป ดังนั้นการสั่งสมบุญ หมั่น
ประพฤติปฏิบัติธรรม จึงเป็นกิจหลักที่ต้องทำให้เป็นประจำ
สม่ำเสมอ

มีวาระแห่งพระภาชิตที่ปรากฏอยู่ใน อรรถกถาโลกชาติก
ความว่า

“ผู้ใดเมื่อถูกกล่าวสอนอยู่ ไม่ทำตามคำสอนของผู้
ปรารภนาประโยชน์ ผู้นั้นเคราะห์ด้วยประโยชน์เกื้อกูล ผู้นั้น
ย่อมเศร้าโศก เหมือนมิตตพินทุกะจับเท้าแพะเศร้าโศกอยู่
ฉะนั้น”

ในการอยู่ร่วมกันในสังคม ต้องมีกฎมีเกณฑ์ของการ
อยู่ร่วมกัน ใครทำผิดกฎหมายก็มีกระบวนการยุติธรรมเข้ามา
นี่เป็นจุดประสงค์ก็เพื่อต้องการให้สังคมมีความสงบสุข แม้ถึง
กระนั้นก็มีได้หมายความว่า แต่ละประเทศจะมีบรรทัดฐานที่

กระแสแห่งกรรม (๑)

๔๕๒

เหมือนๆ กัน เพราะในแต่ละพื้นที่ก็มีขนบธรรมเนียมประเพณีแตกต่างกัน กฎเกณฑ์ของสังคมในแต่ละประเทศชาติ ก็มีการปรับเปลี่ยนไปตามความเหมาะสม แต่การเกิดมาในสังสารวัฏมีกฎเกณฑ์ที่ตายตัวคือกฎแห่งกรรม ใครก็ตามที่พลาดพลั้งทำบาปอกุศล แม้ในภพปัจจุบันจะเป็นผู้ที่มีอำนาจยิ่งใหญ่เพียงใดก็ตาม ทำยที่สุดแล้ว ไม่มีใครที่จะหลีกเลี่ยงกฎแห่งกรรมไปได้

*เหมือนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีต เมื่อครั้งพระลัมบาลัมพุทเจ้าทรงพระนามว่า กัสสปะ ในครั้งนั้นมีพระภิกษุรูปหนึ่งอยู่ในอาวาสประจำหมู่บ้าน เป็นผู้เรียบง่าย มีศีล หมั่นบำเพ็ญภาวนาโดยมีกุฎมพิท่านหนึ่งเป็นอุปัชฌาย์ สมัยนั้นมีพระชินาสพองค์หนึ่งอาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ ต้องการที่จะเปลี่ยนบรรยากาสการบำเพ็ญเพียร จึงออกจากป่า ได้จาริกมาถึงบ้านที่อยู่ของกุฎมพิผู้เป็นอุปัชฌาย์ภิกษุรูปนั้น

ฝ่ายกุฎมพิครั้งเห็นพระเถระ ที่มีผิวพรรณวรรณะผ่องใส ก็เกิดความเลื่อมใส จึงรับบาตร นิมนต์เข้าไปในบ้าน ประเคนภัตตาหารโดยเคารพ หลังจากทีพระเถระฉันเสร็จแล้ว ท่านก็แสดงสัมโมทนิยคาถาที่ไพเราะ แล้วกุฎมพิก็ไหว้พระเถระ กล่าวนิมนต์ว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ นิมนต์พระคุณเจ้าไป

กระแสแห่งกรรม (๑)

๔๕๓

สู่วิหารใกล้บ้านของกระผมก่อนเกิด เวลาเย็น พวกกระผมจะไปเยี่ยม นำนํ้าปานะไปถวาย”

พระเถระจึงไปสู่วิหารตามคำนิมนต์ของอุปัฏฐาก เมื่อไปถึง ท่านกัณห์มัสการท่านเจ้าอาวาส ทักทายปราศรัยกันแล้ว จึงนั่งสนทนากัน ท่านเจ้าอาวาสทำปฏิสันถารกับพระเถระ ถามว่า “ผู้มีอายุ ท่านได้รับภัตตาหารแล้วหรือ” พระเถระตอบว่า “ได้แล้วครับ” “ท่านได้ที่ไหนเล่า” พระเถระก็ตอบว่า “ได้ที่เรือนกุฎุมพีใกล้ๆ วิหารนี้แหละ” ครั้นบอกอย่างนั้นแล้วก็ถามถึงเสนาสนะอันควรของตน แล้วจัดแจงปิดกวาดเสนาสนะ เก็บบาตรจีวรไว้เรียบร้อย นั่งทำภาวนาด้วยความสุขในโลกุตตรมานัสมาบัติ

ครั้นเวลาเย็น กุฎุมพีให้คนถือพวงดอกไม้และน้ำมันเติมประทีปไปสู่วิหาร นมัสการพระเถระเจ้าอาวาส แล้วถามหาพระอาคันตุกะ เมื่อทราบแล้วก็เข้าไปนมัสการและฟังธรรมิกถาจนถึงค่ำ จึงบูชาพระเจดีย์และต้นโพธิ์ จุดประทีปสว่างไสว นิมนต์ภิกษุทั้งสองรูปให้รับบาตรในวันรุ่งขึ้น แล้วตนก็กราบลากลับไป

ฝ่ายพระเถระผู้เป็นเจ้าอาวาสท่านยังเป็นปุถุชนอยู่จิตใจก็เกิดความคิดที่ไม่น่าจะเกิด คิดว่ากุฎุมพีนี้ถูกพระอาคันตุกะ

กระแสแห่งกรรม (๑)

๔๕๔

ยู่ให้แตกกับเราเสียแล้ว ถ้าหากเธออยู่ในวิหารนี้ กุฎุมพีคงจะ
เล็กเลื่อมใสเรา จึงเกิดความไม่พอใจในพระเถระอรหันต์ คิดว่า
เราไม่ควรให้เธออยู่ในวิหารนี้ เมื่อถึงเวลาพระเถระมาปรนนิบัติ
ก็ไม่พูดด้วย พระเถระผู้ชีณาสพทราบบวาระจิตของภิกษุผู้เป็น
เจ้าอาวาส แล้วคำนึงว่า พระเถระนี้ไม่ได้ทราบถึงการที่เราจัด
อาสวะสิ้นแล้ว ไม่มีความห่วงใยในตระกูล ในลาภ แล้วท่านก็
กลับไปที่อยู่ของตน นั่งเข้านิโรธสมาบัติอย่างมีความสุข

วันรุ่งขึ้น ท่านเจ้าอาวาสก็ตีระฆังด้วยหลังเล็บ เคาะ
ประตูด้วยเล็บ แล้วไปสู่เรือนของกุฎุมพี กุฎุมพีรับบาตร นิมนต์
ให้นั่งเหนืออาสนะที่ปูลาดไว้ ถามว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ พระ-
อาคันตุกะเถระไปไหนเสียเล่า” ท่านเจ้าอาวาสตอบว่า “อาตมา
ไม่ทราบความประพฤติกิริยาของพระอาคันตุกะ อาตมาได้ตีระฆัง
เคาะประตู ก็ไม่สามารถปลุกให้ตื่นได้ สงสัยเมื่อวานฉันโภชนะ
อันประณีตในเรือนของคุณแล้ว คงอิมอยู่จนวันนี้ บัดนี้ยังนอน
หลับอยู่มั่ง”

ฝ่ายพระเถระผู้ชีณาสพ เมื่อถึงเวลาก็ตีระฆังแล้ว
ทรงบาตรจีวร เหาะไปศึกษาจารในที่อื่น ส่วนกุฎุมพีนิมนต์
พระเถระเจ้าอาวาสให้ฉันข้าวปายาสที่ปรุงด้วยเนยใส น้ำผึ้ง
น้ำตาล กรวดแล้ว ก็รุมบาตรด้วยของหอม ใส่ข้าวปายาสจนเต็ม

กระแสแห่งกรรม (๑)

๔๕๕

แล้วกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ พระเถระนั้นเห็นจะเหน็ดเหนื่อย
เมื่อยล้า ขอพระคุณเจ้าจงนำข้าวปายาสนี้ถวายท่านด้วยเถิด”
พระเถระเจ้าอาวาสรับบาตรด้วยความจำใจ เดินไปก็คิดไปด้วย
ความริษยาว่า ถ้าภิกษุนั้นได้ฉันข้าวปายาสนี้ เดียวก็คงติดใจ
เมื่อเราจะจับคอดูดลากออกจากกุฏิเห็นจะไม่ใช่ ถ้าหากเราให้
ข้าวปายาสนี้แก่คนอื่น เดียวความจะแตก ถ้าเพี้ยงลงในแม่น้ำ
เนยใสก็จะลอยให้เห็น หากทิ้งบนแผ่นดิน ผุ้งกาจะรุมกันกิน
ความจะแตกอีกเหมือนกัน เราควรทิ้งข้าวปายาสนี้ที่ไหนดีหนอ”

ครั้นเดินผ่านนาที่ไฟกำลังไหม้อยู่ ก็คุ้มถ่านขึ้น แล้วเท
ข้าวปายาสลงไป จัดแจงกลบด้วยก้อนถ่านเสร็จเรียบร้อยแล้ว
จึงเดินกลับวิหาร เมื่อไม่เห็นภิกษุอาคันตุกะจึงได้สติ คิดได้ว่า
ตายแล้ว เราทำกรรมหนักเสียแล้ว ภิกษุนั้นคงจักเป็นพระชินาสพ
ถึงรู้ธรรมาภัยของเราแล้วไปเสียที่อื่นเป็นแน่ โอ เพราะต้องเป็น
เหตุ เราทำกรรมอันไม่สมควรเลย ทันใดนั้นความเสียใจอย่าง
ใหญ่หลวงก็เกิดขึ้นแก่ภิกษุนั้น กรรมที่ทำกับพระผู้ทรงคุณวิเศษ
ได้ให้ผลในวันนั้นทีเดียว คือเกิดความเร่าร้อนอยู่ตลอดเวลา
อยู่มาไม่นาน ก็ตายไปบังเกิดในมหานรก

ภิกษุนั้นตกนรกหมกไหม้อยู่หลายแสนปี เศษของผล
กรรมยังนำไปเกิดเป็นยักษ์ถึง ๕๐๐ ชาติ ไม่เคยได้กินอาหาร

กระแสแห่งกรรม (๑)

๔๕๖

อัมต้องสักวันเดียวจนถึงวันจะตาย จึงได้กินอัม คือได้กินรคน
อัมต้องอยู่วันหนึ่ง ถัดจากเกิดเป็นยักษ์ ก็ไปเกิดเป็นสุนัข ๕๐๐
ชาติ แม้เมื่อเกิดเป็นสุนัข จะได้กินรากอัมต้องวันเดียวในวัน
สุดท้ายของชีวิตเท่านั้น

จุติจากเป็นสุนัข ก็มาเกิดในตระกูลคนเข็ญใจตระกูล
หนึ่งในแคว้นกาสิ มีนามว่า มิตตพินทุกะ นับตั้งแต่วันที่เกิดมา
ตระกูลก็ยิ่งยากจนหนักลงไปอีก แม้แต่น้ำและปลายข้าวครึ่ง
ท้องก็ไม่เคยได้ ด้วยเหตุนี้พ่อแม่ของเขาไม่สามารถจะทนทุกข์
อันเกิดแต่ความอดอยากได้ จึงพูดว่า “ลูกเอ๋ย เจ้าจงไปหากินเอง
เถิด” เมื่อมิตตพินทุกะไม่มีที่พักอาศัย ก็ท่องเที่ยวไปจนถึงเมือง
พาราณสี

ในสมัยนั้น พระโพธิสัตว์เสวยพระชาติเป็นอาจารย์
ทศปาโมกษ์สอนศิลปะแก่มาณพ ๕๐๐ สมัยนั้นชาวเมือง
พาราณสีให้ทุนศึกษาแก่คนเข็ญใจ ให้มีโอกาสดูศิลปะ
เด็กคนนี้จะมีโอกาสได้ดูศิลปะ แต่ด้วยความที่เป็นเด็กที่
หยาบกระด้าง ไม่อยู่ในโอวาท เทียวชกต๋อยเกะกะไปทั่ว
แม้พระโพธิสัตว์จะตักเตือนสั่งสอนก็ไม่เชื่อฟัง เมื่อเจริญเติบโต
ขึ้นจึงเป็นคนโง่เขลา วันหนึ่ง เขาหนีเที่ยวไปถึงหมู่บ้านชายแดน
ตำบลหนึ่ง ได้รับจ้างเป็นคนส่งข่าวให้ชาวบ้านเลี้ยงชีวิต และได้

กระแสแห่งกรรม (๑)

๔๕๓

หญิงเชื้อใจคนหนึ่งในหมู่บ้านนั้นมาเป็นภรรยา อยู่ด้วยกันจนมีลูก ๒ คน แต่ด้วยกรรมเก่าของมิตตพินทุกะเป็นต้นเหตุให้พวกชาวบ้านชายแดนถูกราชทัณฑ์ถึง ๗ ครั้ง ไฟไหม้บ้าน ๗ หน บ่อน้ำพังอีก ๗ ครั้ง

เราจะเห็นว่า กฎแห่งกรรมไม่ได้ยกเว้นใครเลย ผู้ที่ทำความกรรมไม่ว่าจะเป็นสมณะหรือฆราวาส ย่อมเป็นผู้ที่รับผลของกรรมนั้น และให้ผลอย่างต่อเนื่องยาวนานจนน่าเบื่อหน่ายเหมือนเรื่องที่หลวงพ่อบุญเล่าค้างเอาไว้ ดังนั้นคนที่สร้างกรรมที่เป็นบาปอกุศลนั้น ไม่เพียงแต่จะทำตนให้เดือดร้อน ยังก่อให้เกิดผลกระทบกับผู้ที่อยู่รอบข้าง จนไม่สามารถที่จะทนกระแสแห่งกรรมที่เป็นบาปนั้นได้ จึงต้องระเห็จระเห่ร้อนชดใช้กรรมต่อไป เมื่อทราบอย่างนี้แล้วก็ให้ตั้งใจที่จะสร้างแต่กรรมดี สร้างบุญบารมีให้มากๆ

